

АБ ЛЮДЗЯХ ХАРОШЫХ

Больш 10 гадоў свайго жыцця прысвяціў справе аховы здароўя людзей Глеб Сцяпанавіч Раманчук — фельчар Крывіцкай сельскай бальніцы. Адразу пасля заканчэння вучобы яго накіравалі працаваць на Старобіншчыну. З душой узяўся за любімую справу малады фельчар. Хутка заваяваў аўтарытэт сярод вясковых людзей. А добрая слава далёка чуваць. Неўзабаве пра Глеба Сцяпанавіча, як кваліфікаванага, чулага і ўважлівага фельчара, пачалі гаварыць не толькі ў Чапялях і Чырванадворцах (вёсках, дзе ён працаваў), але нават і ў раённым адзеле аховы здароўя. А яшчэ праз некаторы час яго выклікалі ў раён і казалі:

— Медык вы, Глеб Сцяпанавіч, ужо сталы, вопытны. Ды і энергія ёсць. Едзьце ў Крывічы. Узначальвайце там ФАП.

З таго часу ўжо мінула больш сямі гадоў. Гэта нямнога, на пальцах пералічыш. Аднак колькі ўжо вылечана фельчарам людзей, колькі зроблена ім добрых спраў. І мясцовыя камуністы прынялі Глеба Сцяпанавіча ў сваю сям'ю.

...Глеб Сцяпанавіч сціпла расказвае аб сабе. Ён стараецца больш гаварыць аб выдатным, зладжаным калектыве сельскай бальніцы, аб маладых дзяўчатах, якія толькі нядаўна адзелі белыя халаты і, як кажуць, не паспеўшы налюбавацца імі, закасаўшы рукавы, узяліся за справу. Так, многа цудоўных людзей у Крывіцкай бальніцы. Але ці раскажаш аб усіх у гэтых скупых радках. І я схіляў гутарку з Глебам

Сцяпанавічам на тое, каб ён успомніў хоць адзін эпізод з сваіх працоўных будняў...

Малады хлопец Іван Прыма пазна вярнуўся дамоў. Ужо ўсе спалі. Не паспеў

яго нібы гаварылі фельчару: «Уся надзея на вас. Дапамажыце».

Глеб Сцяпанавіч нахіліўся над хворым.

— Патрэбна неадкладна

імчалася ў Старобін.

Івана Прыму тут жа аперавалі. Пасля аперацыі хірург задаволена глянуў на Глеба Сцяпанавіча:

— Парадак! Будзе жыць. Яшчэ доўга будзе жыць!

І радасна было на сэрцах многіх. Радаваліся сэрцы Іванавых бацькоў, весела было на душы і ў самога хворага. Ён хутка акрыяў пасля аперацыі і пайшоў на папраўку. А з усімі радаваўся і вясковы фельчар Глеб Сцяпанавіч Раманчук.

Выратаўваць людзям жыццё, стаяць на варце іх здароўя — які гэта гонар! Такая прафесія ў Глеба Сцяпанавіча. Цудоўная, высакародная і самая гуманная прафесія.

Р. КОТ.

в. Крывічы.

Чалавек у белым халаце

раздзецца, як схапіў живот. Востры, рэжучы боль мучыў хлопчыну. Тэрмінова паклікалі Глеба Сцяпанавіча. Фельчар, не раздумваючы, узяўся з пасцелі і хутка быў ля хворага.

— На што скардзіцеся? — ласкава спытаў Глеб Сцяпанавіч.

— Моцны боль у жываце, доктар, — ледзь вымавіў хлопец. У позірку хворага былі страх і надзея. Вочы

апераваць. А гэта можна зрабіць толькі ў Старобіне. Неабходна аўтамашына.

«А дзе знайсці яе?» — замітусілася думка ў галаве фельчара. Успомніў. Надвячоркам ён бачыў: стаяла машына ля дома шафёра Пракопа Клішэвіча. Віхрам дамчаўся Глеб Сцяпанавіч да Пракопавага двара. Разбудзіў шафёра, і праз некалькі мінут машына з хворым у суправаджэнні фельчара